

Het jongetje lag stil-verdoken bij haar. Hij hoorde haar gefluister, begreep het niet goed; maar 't was een bange verrukking voor hem. Hij rook den fijnen geur van haar schort. Hij zag haar oogen, hij zag het mooie glinsteren van haar tanden, hij voelde haar mooie gouden haar streelend tegen zijn voorhoofd O, 't was zoo mooi, zoo mooi; mooier dan ooit te voren. Ze was nu zoo vlak bij hem, ze was over hem heen, ze trok hem tegen zich aan Hij zag zijn eigen handje, donker en vuil zoo maar liggen op haar prachtig mooie schort. En hij vond 't niet eens gek meer, zoo dicht, zoo héérlijk dicht bij z'n juffrouw te zijn Haar hand met de mooie lange vingers kwam over *zijn* handje heen.

En toen — het jongetje zag het komen als de zegening van een engel, — toen, heel even, heel schuchter, küste ze hem op z'n voorhoofd. Het jongetje rilde.

De deurknop krikte; — in de gang was de stem van de hoofd-juffrouw.

Haastig liet het meisje 't jongetje weer van haar schoot glijden; de juffrouw zou 't misschien zoo zoo vréemd vinden; en dat, dat heel mooie, — neen, dat was 't geheim tusschen haar en haar ongetje alleen

* * *

Veel jaren gingen voorbij.

Eens stond hij op de tram, op 't voorbalcon; 't jongetje van vroeger, nu een krachtige vent. Hij kwam van den grooten nieuwbouw, waar hij opzichter was; — een rol teekeningen onder den arm.

't Was een zonnige herfst-dag, tegen schemer al; er lag een fijne stilte over de dingen.

De conducteur kwam het kaartje geven. Het glazen klepje klikte, en automatisch keerde de man op 't balcon zich om, keek gedachteloos de tram in, waar de late zon, door een paar gekleurde affiches heen, fleurig nog naar binnen lichtte.

Hé ! Een bekend gezicht Wie is dat?

't Doet hem aangenaam aan: ja . . . een wel zeer bijzonder gezicht is het. Hij kènt het, kent het heel goed; maar — wat is nu die eigenaardige bekóring er van ineens. Wie is het dan?

Het klepje gaat dicht. Hij draait zich weer recht; — maar die juffrouw, wie is ze toch?

Nog 'es even kijken . . . Ze zit in 't hoekje, net in dat kleurige licht van de zon; een groote jongen zit naast haar, vertelt haar wat; dat moet wel een zoon van d'r zijn . . . Ze knikt, ze lacht een beetje: haar tanden glinsteren . . .

Z'n juffrouw! . . . z'n juffrouw van de bewaarschool van jaren hèr! . . . O ja, ontwijfelbaar zeker, dat is de juffrouw, van wie hij als klein jongetje zooveel gehouden heeft . . . Is dât nu opeens weer die vreemde bekoring? . . . Ze lacht nog net als eens, jaren, járen hèr . . .

Gek! . . . Er gaat iets wonderlijks door hem heen, en — hij kijkt haastig voor zich; bang, dat ze hem zien zal, — als . . . ja, als jaren, járen her! . . . Idioot is dat! En tóch, hij ontkomt er niet aan. Hij glimlacht stil voor zich heen . . .

Het jongetje was z'n mooie juffrouw van de bewaarschool vergeten, natuurlijk; — finaal vergeten; had 'er nooit meer gezien, en maar zelden meer aan 'er gedacht. Hoe ze verdwenen was uit z'n leventje, wist-ie niet eens. Of *hij* 't eerst naar de groote school was gegaan, en haar dáárdóor niet meer zag? Of *zij* misschien al vóór dien tijd, 't bewaarschooltje vaarwel zei? . . . Dat alles was zoo vèr, zoo vaag . . .

Eens ja, — dât wist hij nog, en hij moest er nu eigenlijk met een lachje van verlegenheid aan terugdenken, — ééns was de herinnering aan die wonderlijk verre dingen in felle heerlijkheid opgevlamd . . . 't Was, toen hij eens als half-was timmerman van een steiger was gevallen en in 't ziekenhuis lag. Op een morgen, toen-ie lag te kreunen van de pijn, was de zuster gekomen om hem wat makkelijker te leggen. Ze had hem voorzichtig opgetild, haar hoofd zacht tegen zich aangelegd. Toen rook hij den geur van haar kraakhelder ge-

steven schort En opeens was er in felle klaarheid de herinnering geweest aan lang, heel lang geleden: aan 't kamertje met de gezakte gordijn, aan z'n juffrouw met de prachtig-witte schort en 't gouden haar, aan haar handen, haar kus

„Is je pijn nu wat minder?” had de zuster gevraagd.

„Ja, zuster, ja” had-ie maar gauw gezegd, en z'n oogen gesloten, om dat oude, dat heel-heerlijke-zoo-opeens nog even te bewaren.

Gekke dingen in het leven toch! Nu staat-ie op de tram, een man in bonis, ziet een oude schooljuffrouw van 'em, een van 't be-waarschooltje nota bene, en nu komt wéér diezelfde oude, vreemde bekoring over hem. Gekke dingen, ja; maar — ze zijn toch zoo mooi; je zou ze aan niemand durven, ja ook niet goed *kunnen* vertellen; — ze maken je toch blij. Zou een mensch daar-heel-diep-van-binnen dan toch *altijd* een kind blijven?

Nog 'es even kijken; — *tersluiks*.

Voelt-ie nu nòg iets van die oude, vreemd-mooie verlegenheid voor haar? Dwaas ja, maar eigenlijk *is* het zoo Zou ze hem óók herkennen? Natuurlijk niet; nee, absoluut onmogelijk: zoo'n groote, zware kerel als hij nu is.

Hij háár wel; o, zonder eenigen twijfel Ze is oud geworden. Het beetje haar, dat onder haar hoed uitkomt, lijkt heelemaal niet meer op goud, maar de krul zit er nog in, en 't is nòg mooi. En haar hand, zoo rustig op haar schoot, is ook weer mooi Ze lijkt nog zoo precies op vroeger; ze is eigenlijk nog heelemaal dezelfde voor hem; — en dat „oud geworden,” is alleen een conclusie van z'n verstand. *Zien* doet-ie 't niet

Gekke dingen toch. Nog heeft die vrouw dezelfde charme als jaren hêr; nog voelt hij *iets* van de oude vereering voor haar Waaròm Ja, waaròm? Dat zal hij wel nooit goed begrijpen, maar — een vreemd-mooie vreugde *is* het.

't Heele geval lijkt toch eigenlijk maar een onbenulligheid in z'n leven, 'n bagatel; — en toch is 't *rijkdom* voor hem, diepe blijdschap.